

Asto-larru

Urruneko erresuma batean errege bat, erregina bat eta haien alaba bizi ziren. Herrialdea oparoa zen eta, jauregiko patioan, goizero lastoaren gainean urrezko txanponak uzten zituen asto magiko bat zegoen.

Printzesa maitatua hazi zen, eta herriari entzuten, aletegiak kudeatzen eta bere iritziak defendatzen ikasi zuen.

Baina erregina gaixotu egin zen. Hil aurretik, tristurak menperatuta zegoen bitartean erabaki garrantzitsurik ez hartzeko eskatu zion erregeari.

Erregeak agindu zuen, baina ez zuen hitza bete. Bakartu egin zen, aholkulariei entzuteari utzi zion eta nahigabeak pentsamendua nahastu zion.

Egun batean, alaba printzesaren eta erreginaren tokia aldi berean hartzera behartu nahi zuela iragarri zuen, inoiz proposatu behar ez zen ezkontza baten bidez.

—Ez —erantzun zuen printzesak—. Zure alaba naiz eta norekin ezkondu erabakitzeko eskubidea dut. Doluak ez du bidegabekeria betebehar bihurtzen.

Dena kontrolatzeko nahiak itsututa, erregeak ez zion entzun.

Printzesak basoaren ertzean bizi zen amabitxi maitagarrari laguntza eskatu zion.

—Ez duzu agindu bidegabe bat jasan behar —esan zuen maitagarriak—. Denbora irabaziko dugu eta gero toki seguru batera joango zara.

Printzesak zeruaren koloreko soineko bat eskatu zion erregeari. Inork ezin izango zuela egin uste zuen.

Baina ehuleek zazpi egunez lan egin eta egunsentiko urdinetik gaueko urdinera aldatzen zen soinekoa sortu zuten.

Ondoren, ilargia bezain argia zen soinekoa eskatu zuen. Zilarginek zilarrezko izpiak irun eta hura ere amaitu zuten.

Azkenik, eguzkia bezain distiratsua zen soinekoa eskatu zuen. Artisauek urrezko hariak ehundu zituzten gela osoa argitu arte.

Proba haietako batek ere ez zuen erregea hausnartzera eraman.

—Joateko garaia iritsi da —esan zuen maitagarriak.

Hiru soinekoak intxaur baten tamainako kutxa batean gorde zituen. Ondoren, asto magikoak udaberriro galtzen zuen ile zakarrez kapa gris bat egin zuen.

—Kapa honek soinekoak eta zure aurpegia ezkutatuko ditu. Jantzita duzun bitartean Asto-larru deituko dizute.

Gau hartan, printzesak gutun bat utzi zuen, bere burua babesteko alde egiten zuela eta bere erabakia errespetatzen zenean bakarrik itzuliko zela azalduz.

Basoa zeharkatu eta beste erresuma batera iritsi zen. Inork ez zuen kapa grisaz estalitako irudia ezagutu.

Erregearen etxalde batean lana eskaini zioten. Asto-larruk antzarak elikatu, ukuiluak garbitu eta ogia prestatzen laguntzen zuen.

Lana gogorra zen, baina lehen aldiz berak erabaki zezakeen noiz hitz egin, nondik ibili eta nor izan nahi zuen.

Igandeetan, bakarrik geratzen zenean, kutxa txikia irekitzen zuen. Soinekoetako bat jantzi eta kapa mozorro bat besterik ez zela gogoratzen zuen, ez bere nortasuna.

Egun batean, herrialde hartako printzea etxaldetik igaro zen. Leiho batetik, zeruaren koloreko soinekoa zeraman neska bat ikusi zuen liburu bat irakurtzen.

Berriro begiratu zuenean, Asto-larru baino ez zegoen, kapa grisarekin.

Printzeak nor zen galdetu zuen, baina inork ez zekien. Zelatatu edo aginduak eman beharrean, sukaldea bisitatzen eta harekin hitz egiten hasi zen ogia oratzen zuten bitartean.

Liburuez, uztaz eta agintari batek erabaki aurretik entzun beharraz hitz egin zuten.

Denborarekin, Asto-larruk konfiantza hartu zion.

Udaberriko jaian, kapa kendu eta eguzkiaren soinekoarekin aurkeztu zen gortearen aurrean.

—Printzesa naiz, baina ihes egin nuen nire etorkizuna nire baimenik gabe erabaki nahi zutelako. Ez dut inork salbatzerik bilatzen. Nire erabakiak errespetatuko dituzten aliatuak bilatzen ditut.

Printzeak burua makurtu zuen.

—Zure istorioa zurea da. Noizbait bidea nirekin partekatu nahi baduzu, biok aukeratu dugulako izango da.

Printzesa erresuman geratu eta kontseiluan sartu zen. Aletegiak, eskolak eta etxetik ihes egin behar zutenak babesteko legeak hobetu zituen.

Hilabete batzuk geroago, aitaren gutun bat jaso zuen. Aholkulariek eragindako kaltea entzutera behartu zuten. Erregeak bere bidegabekeria onartzen zuen eta ez ziola ezer eskatuko agintzen zuen.

Printzesak ez zuen gertatutakoa ahaztu, baina maitagarriaren eta kontseiluaren aurrean harekin hitz egitea onartu zuen. Barkatzeak, ulertu zuen, ez zuen gauza bera berriro onartzea esan nahi.

Urte batzuk geroago, berak eta printzeak ezkontzea erabaki zuten. Elkarrekin iragarri zuten, proba ezinezkorik eta agindurik gabe.

Printzesak Asto-larruren kapa gorde zuen. Ez iraganaz lotsatzen zelako, mozorrorik grisenean ere bere ahotsa eta etorkizuna bereak zirela gogorarazten ziolako baizik.